

موفقیت من بانک من

www.azizibank.af 1515

سیاست مخدوش تاریخی
در روابط با پاکستان پایان میابد؟

صفحه ۶

حافظه جهانی یونسکو و ثبت نسخ مثنوی معنوی
بیانیه سفارت جمهوری اسلامی ایران - کابل

صفحه ۳

پاکستان به فراتر از دیورند

می اندیشد

صفحه ۲

آیا پنتاگون راست می گوید؟

صفحه ۶

پراختیای پروژې او د کلیوالو اقتصادي وده

ټولگټو پراختیایي پروژو دوام او د هیواد د اقتصادي بنسټ د لا غښتلي کیدو لپاره پدې وروستیو کې د ساتنې، څارنې او کارموندنې ملي پروژو د (سولې له پاره د کارموندنې ملي پروگرام) تر سیوري لاندې اعلام کړ چې په تطبیق سره به یې په هیواد کې کومې پروژې چې بیارغونې ته اړتیا لري، نیمه فعالې دي او یا هم له فعالیت نه پاتې دي، ټولې بیاځلې ورغول شي او د هغوی ساتنه او څارنه وشي. له بلې خوا د لنډ مهاله او اوږد مهاله کاري زمينې برابریدل لدې لارې زموږ سلگونو هیواد والو مثبتې کارموندنې ته لاس رسې موندلې او له اقتصادي پلوه اړو کورنیو سره به لویه مرسته وي. د یادونې وړه چې تر اوسه د ساتنې او څارنې د پروژې په تطبیق سره، زموږ کلیوالو ته شاوخوا (۴۵۴۴۰۰۶) کاري ورځې منځته راغلې دي او له اقتصادي پلوه یې ورته گټه رسیدلې ده.

د کلیو د بیارغونې او پراختیا وزارت
د ملي پیوستون پروگرام دعامه اړیکو دفتر

د کلیو د بیارغونې او پراختیا وزارت اوس د ساتنې څارنې او کار موندنې پروژې په لاری اچولو سره، زموږ یو شمیر هیواد والو ته د کار زمینی برابرې کړیدی خو هغوی لدې لارې وکولی شي خپلې اقتصادي ستونزې له منځه یوسی. د ملي پیوستون پروگرام د بیلابیلو ستونزو سره، سره وتوانید چې د هیواد په (۳۴) ولایتونو کې د خلکو له خوا د کلیو د پراختیایي شوراگانو په جوړیدو لاس پورې کړي او د (۸۰۸۷۰۸۰۳۴۳۹) افغانیو په لگښت سره د هیواد اکثره کلي چې (د افغانستان تر ۸۶٪ زیاته جوړوي)، تر خپل پوښښ لاندې راوړي. همدارنگه دغه وگړیز پروگرام د همدې منتخبو پراختیایي شوراگانو په وسیله د (۸۹۶۱۹) ټولگټو پراختیایي پروژو په تطبیق او عملي کولو سره وتوانید، کار ته د لاسرسي او استعدادونو ودې او پراختیا ته زمینه برابره کړي. د کلیو د بیارغونې او پراختیا وزارت، د ملي پیوستون پروگرام د پراختیایي او بیارغونې پروژو په عملي کولو سره چې عایداتي پروژې هم پکې شاملې دي، په اصل کې بیوزلې کمې کړي او د کلیوالو د اقتصاد په پیاوړتیا کې یې هم رغنده نقش ولوبولي.

زموږ د هیواد اقتصاد، له زیاتو کلونو را پدېخوا، د کرنې او مالدارۍ په سکتورونو پورې تړلې دی چې یو شمیر زیات خلک پکې بوخت دي. په خواشینۍ سره چې د څلورو وروستیو لسیزو راهیسې د جگړو او ناوړه طبیعي پېښو او پرله پسې وچکالیو له امله، زموږ بزگران او مالداران زیاتره د اقتصادي او ټولنیزو پلوه زیانمن شوي دي. پدې موده کې کرنیزې ځمکې، بونه او څر ځایونه مو ویجاړ شوي دي او ترزیاتې مودې پورې زموږ د کرنې او مالدارۍ کارونه په تېره ولاړ وو. سره لدې هم د مخکینیو کورنیو جگړو په پای ته رسیدو او د ټولنیزو ناخوالو د کمیدو له امله تریوه زیاته حده په هیواد کې سوله او ثبات تأمین شو او زموږ هغه هیوادوال چې د خپلو کورنو پرېښودلو او هیواد شاوخوا سیمو او حتی بهرنیو هیوادونو تللو ته اړ شوي وو، بیاځلې خپل هیواد او تاتوبې ته راستانه شول. خو په تشو لاسونو او جیبونو یې و نشو کولی خپل کلي له سره ورغوي او یایې نوي جوړ کړي. ځکه رغول او پراختیا، غښتلی بنسټ او پیسې غواړي، پداسې حالت کې د کلیو د بیارغونې او پراختیا وزارت، د ملي پیوستون پروگرام چې د هغه د اهدافو مهم شاخصونه بیارغونه، پرمختگ، د بیوزلې کموالی، او زموږ د کلیوالي ټولنې اقتصادي وده جوړوي، د کلیوالو ملاتړ ته یې وړ و دانگل.

له نیکه مرغه تر ډیره حده، اوس د پخوانیو کرنیزو ځمکو او بڼو د سوځیدنې او ویجاړیونې نشته. د کلیوالو او څیرمه کلیو تر منځ اتحاد او اتفاق ورځ ترورځې پراخیږي، د بیلابیلو کرنیزو پراختیایي پروژو په عملي کیدو، کرکېلې او کرنې زیات پرمختگ کړی، د کلیوالي سړکونو په جوړیدو سره چې کلي له ولسوالیو او ښارونو سره نښلوي زموږ بزگران خپل کرنیز محصولات کورنیو او بهرنیو مارکیټونو ته رسوي چې دا پخپله د هغوی په اقتصادي پراختیا کې مهم نقش لري. زموږ ډاکټرو څرخایونو بیارغونه، زموږ د مالدارانو په ژوند او اقتصاد باندې زیاتې مثبتې اغیزې کړي. یعنې د پوهنې په سکتور کې (۶۴۴۰) پروژې، په ترانسپورت کې (۲۲۲۰۸) په روغتیا کې (۱۵۹) په معیشت کې (۲۵۲۰)، په اېو لگولو کې (۷۷۸۲)، د برېښنا د انرژي په تأمین کې (۴۸۹۹) او د کلیوالي پراختیا په برخه کې د (۴۸۹۹) پروژو په تطبیق سره، د کلیوالو د اقتصاد په غښتلي کیدو د لیدو وړ او محسوسه اغیزه شیندلې دي.

زموږ په اکثره کلیو کې د پراختیایي پروژو د تطبیق او عملي کیدو له امله لکه: د اوبو د برېښنا دورو بندونو، دیزلي ژړندې، حمامونو، د لاسي صنایعو وده او نورې عایداتي پروژې، ددې لامل شوي چې زموږ له منځه تللی اقتصاد په تیره بیا زموږ د کلیوالو اقتصاد، د کورنیو صنعتي تولیداتو او کرنیزو محصولاتو په وړاندې کولو سره بیاځلې په نسبي توگه ورغول شي، اولورټیا ومومي.

له نیکه مرغه د افغانستان د ملي یووالي حکومت، د کلیو د بیارغونې او پراختیا وزارت، د ملي پیوستون پروگرام

احمد عمران

سخن ماندگار از بستن تا گشودن گذرگاه تورخم

باز شدن گذرگاه تورخم به روی مسافرانی که دارای کارت‌های شناسایی‌اند، پس از حدود یک هفته جنگ در این نقطه مرزی، خیر خوشی برای افغانستان است؛ اما هنوز به نظر می‌رسد که مشکلات تورخم می‌تواند بیشتر از این نیز ادامه یابد و بار دیگر عین مشکل تکرار شود. در درگیری میان نیروهای نظامی دو کشور در نقطه مرزی تورخم، بدون شک زیان‌هایی به هر دو طرف وارد شده است؛ ولی سوالي که در پشت این آتش‌بس و باز شدن مرز تورخم نهفته است این‌که: چه کسی در اول، توافق ساختن پاسگاه‌های مرزی با پاکستان را انجام داده است؟ آن‌گونه که اطلاعات می‌رسانند، سفارت افغانستان در پاکستان از قبل با ساخت‌وسازهای پاکستانی‌ها در این منطقه توافق کرده بوده است. حالا هم گفته می‌شود که این درگیری‌ها ظاهراً به دلیل ساخت‌وسازهای پاکستان در خاک افغانستان در این نقطه صورت گرفته است. از جانب دیگر، وقتی که پاکستان اجازه می‌یابد که بار دیگر در عین موقعیت به ساخت‌وساز بپردازد، این پرسش به میان می‌آید که چرا جوانان کشور در برابر یک چنان عمل توافق‌شده و برنامه حساب‌شده قربانی شده‌اند؟ این‌که پاکستانی‌ها چه هدفی را از این جنگ دنبال می‌کردند، کاملاً واضح است؛ اما معلوم نیست که دولت افغانستان نیروهای محلی و نظامی کشور را در برابر چه هدفی با سربازان پاکستانی جنگانده است. چه کسی پاسخ خون‌های ریخته‌شده را می‌دهد وقتی پاکستان بیاید و کار ساختمان‌سازی در آن منطقه را دوباره از سر گیرد؛ همان ساختمانی که بر سر آن رویارویی مستقیم میان دو کشور صورت گرفت؟

از جانب دیگر، آیا یا با حل مشکل در مرز تورخم، ساخت‌وسازهای پاکستان در دیگر مناطق مرزی افغانستان خاتمه می‌یابد؟ آیا مشکل افغانستان با حل مسأله تورخم، بنیادی حل می‌شود یا نه؟

بنابراین، حالا وقت آن است که ما همه مشکلاتی که از ناحیه پاکستان داریم را با این کشور یک‌طرفه کنیم. هر روز سربازان ما در جبهات گرم نبرد، در برابر حملات غیرمستقیم پاکستان از بین می‌روند و هیچ فرقی در این میان، بین طالبان و سربازان پاکستانی وجود ندارد. اگرچه پی بردن به این واقعیت که چه کسی در درگیری‌های اخیر ملامت است، شاید به‌ساده‌گی دست‌یافتنی نباشد، اما مظلومیت مردم افغانستان در برابر پاکستان مثل آفتاب روشن است. بنابراین چرا دولت افغانستان برای حل بنیادی مشکل با پاکستان وارد اقدام نمی‌شود؟

بسیار خوب بود که دولت افغانستان در اوج جنگ در مرز تورخم، شکایتی را در سازمان ملل ثبت می‌کرد و کشورهای منطقه را روی اهداف کینه‌توزانه و استیلاگراییه پاکستان بسیج می‌کرد و حداقل تلاشی در این راستا انجام می‌داد. اما متأسفانه دیدیم که یک بار دیگر دولت افغانستان دست روی شانه دولت پاکستان انداخت و مهم‌ترین فرصت تاریخی برای طرح مسأله با پاکستان را از دست داد. این شرایط برای افغانستان فوق‌العاده بود، ولی پاکستانی‌ها با زیرکی تمام، توانستند این بار نیز خود را از فشار جامعه جهانی برهانند و سرانجام افغانستان را ملامت کنند.

دولت افغانستان همواره در فرصت‌های خاص در برابر پاکستان اقدام نمی‌کند و به‌راحتی اجازه می‌دهد که این کشور به برنامه‌های توسعه‌طلبانه خود در خاک ما ادامه دهد. مسلماً وقتی که دولت ما چنین باشد، خون پاک سربازان ما در مرزها و در برابر حمایت پاکستان از دهشت‌افکنی، به هدر خواهد رفت.

اکنون انتظار می‌رود که مسوولان دولت افغانستان از سیاست‌های خام و سلیقه‌یی‌شان در برابر پاکستان، به مردم افغانستان پاسخ‌گو باشند. اما متأسفانه مرجعی که پاسخ این پرسش را از ریاست جمهوری و دستگاه سیاست خارجی بخواهد، وجود ندارد و این یک نشانه بسیار خطرناک است!

پاکستان به فراتر از دیورند می‌اندیشد

بسیاری‌ها در افغانستان هنوز به این باور اند که مشکل میان دو کشور بر سر خط دیورند است و اگر این موضوع میان آن‌ها حل شود، دیگر پاکستان به مداخلات خود در افغانستان ادامه نخواهد داد. هرچند این دیدگاه حاوی بخشی از واقعیات می‌تواند باشد، ولی در کل همه آن‌ها را احتوا نمی‌کند. برای پاکستان هیچ زمانی دیورند دغدغه سیاسی نبوده، اما ابزاری برای هدف‌های سیاسی بوده است. این کشور عمدتاً تلاش دارد که با استفاده از این مسأله، سیاست‌های دیگر خود را در منطقه و افغانستان دنبال کند

با این حال، چه موضوع دیورند را پایان‌یافته بدانیم و چه پایان نیافته؛ باید اذعان کرد که پاکستان از آن تا به امروز استفاده ابزاری برده و بدون آن‌که دغدغه‌خاطری در این خصوص داشته باشد، تلاش کرده است که دیگر هدف‌های سیاسی خود را در محور آن کتمان کند.

بسیاری‌ها در افغانستان هنوز به این باور اند که مشکل میان دو کشور بر سر خط دیورند است و اگر این موضوع میان آن‌ها حل شود، دیگر پاکستان به مداخلات خود در افغانستان ادامه نخواهد داد. هرچند این دیدگاه حاوی بخشی از واقعیات می‌تواند باشد، ولی در کل همه آن‌ها را احتوا نمی‌کند. برای پاکستان هیچ زمانی دیورند دغدغه سیاسی نبوده، اما ابزاری برای هدف‌های سیاسی بوده است. این کشور عمدتاً تلاش دارد که با استفاده از این مسأله، سیاست‌های دیگر خود را در منطقه و افغانستان دنبال کند

برای خود قایل بودند و گاهی این زمزمه را داشتند که اگر آن‌ها نمی‌بودند، غربی‌ها هرگز نمی‌توانستند بر رقیب خود در شرق به پیروزی برسند. این توهم سبب شد که پاکستانی‌ها همواره بسیار بزرگ‌تر و بیشتر از موقعیت و توانایی‌های خود ادعا کنند، همان چیزی که حالا به پاشنه آشیل این کشور تبدیل شده است؛ یعنی موجودیت گروه‌های تندور و تروریست در قلمرو این کشور. پاکستان این گروه‌ها را به صورت عمدی در خاک خود تقویت کرد و حتا برخی‌ها را از دیگر کشورها تشویق کرد که وارد این کشور شوند. داشتن داعیه رهبری امت اسلامی، عملاً پاکستان را به سمت یک کشور ایدئولوژیک و تمامیت‌خواه کشانده است و نظامیان این کشور همان کاری را می‌کنند که هر نظام تمامیت‌خواهی در جهان انجام می‌دهد. تنش‌های مرزی در تورخم این روی سکه را بیشتر از هر زمان دیگری برملا کرده است و حالا کمتر کسی در جهان شک می‌ورزد که پاکستان تنها داعیه دیورند را داشته باشد. هشدار امریکا به حضور فعال‌تر در جنگ افغانستان، دقیقاً در واکنش به موقعیت پاکستان صورت می‌گیرد. هرچند هنوز این کشور نمی‌خواهد و یا نمی‌تواند از متحد استراتژیک خود در جنگ سرد دست بردارد؛ اما نشانه‌های روشنی به وجود آمده که غربی‌ها دیگر آن نگاه گذشته را به پاکستان ندارند و خطری را که از ناحیه این کشور جهان را تهدید می‌کند، کاملاً احساس کرده‌اند.

پاکستان هم به گونه‌هایی صدای طبل انزوای خود را شنیده است و می‌داند که در وضعیت مطلوب قرار ندارد. شاید با توجه به تجربه طولانی گذار از سختی‌ها، این بار هم پاکستانی‌ها موفق شوند که خود را از بحران بی‌اعتمادی جهانی نسبت به خود برهانند، ولی این موقعیت می‌تواند به سود افغانستان باشد که از تمام امکانات برای ایجاد فضای تازه گفتمانی در میان کشورهای منطقه استفاده کند.

پاکستانی‌ها پس از شکست شوروی سابق در افغانستان و پایان جنگ سرد، نقشی هم‌ردیف با امریکا در این نبرد

درگیری‌های مرزی در تورخم حداقل توانست برخی مسایل را که پاکستانی‌ها به گونه‌های دیگری در پی تفهیم آن به دیگران بودند، روشن سازد. این درگیری‌ها زمینه آن را فراهم کرد که یک بار دیگر توجه کشورهای جهان به مسایل افغانستان از بُعد دیگری معطوف شود، که تا به حال کمتر به آن مجال داده شده بود.

جامعه جهانی گویا فکر می‌کرد که مسایل اختلافی میان دو کشور بر سر مرز دیورند به گونه‌یی از سوی سیاسیون دو کشور تغییر می‌شود که هیچ‌کدام نسبت به دیگری حقانیت خود را تثبیت کرده نمی‌تواند؛ به این معنا که هم دولت‌مردان و سیاسیون افغانستان و هم دولت‌مردان و سیاسیون پاکستان، از این زخم ناسور تعبیرهای غیرواقع‌بینانه ارایه می‌کنند که بیشتر ناظر بر منافع‌شان است تا حل بنیادی اختلافات موجود میان دو کشور.

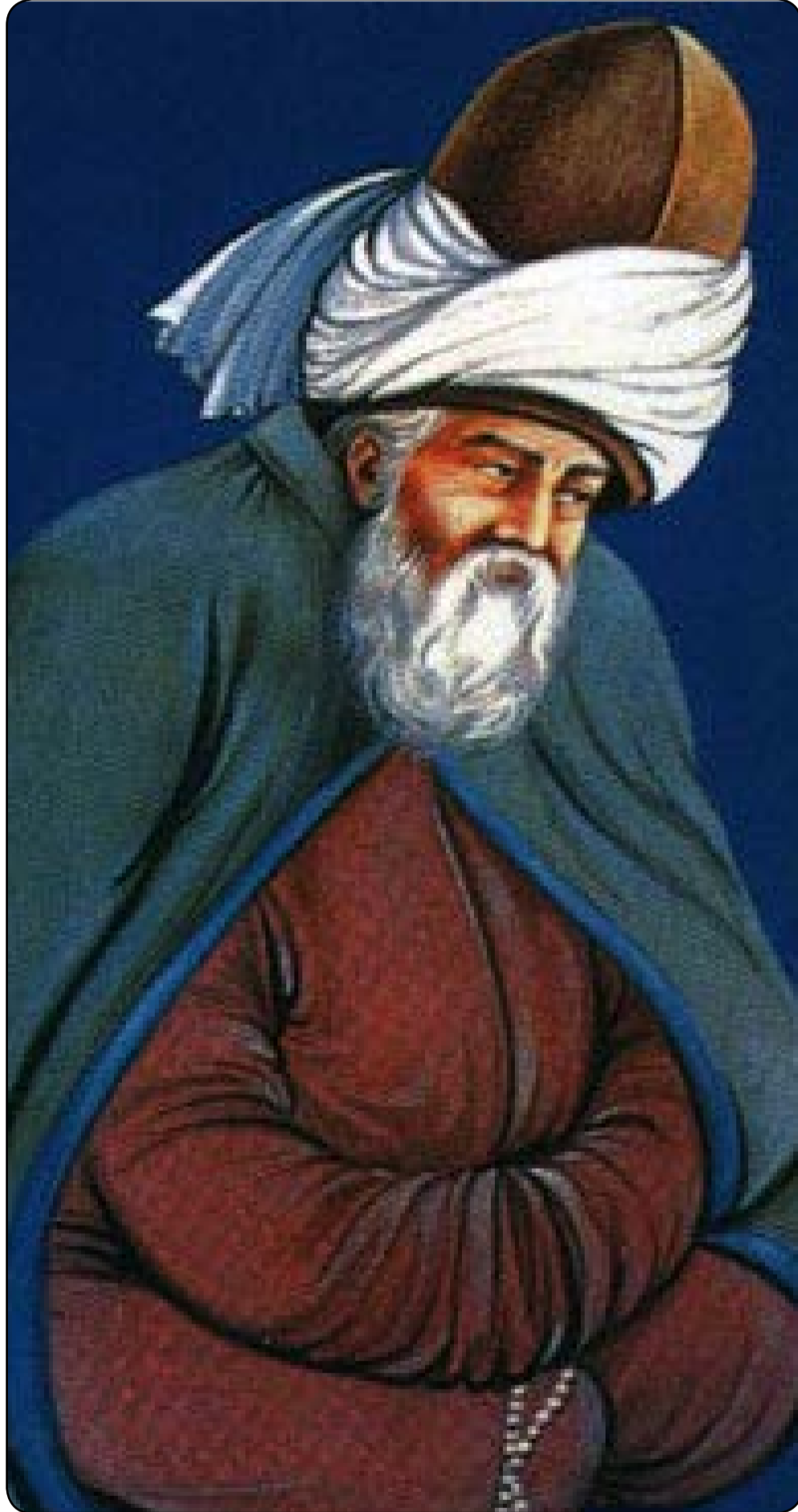
هرچند نمی‌توان انکار کرد که متأسفانه در میان سیاسیون افغانستان اجماع کلی در مورد خط دیورند به چشم نمی‌خورد، ولی در مجموع آن‌ها بر سر یک نکته تأکید می‌ورزند که تصمیم‌گیری در این خصوص به مردم افغانستان تعلق دارد. ولی پاکستانی‌ها در مورد اختلافات مرزی میان دو کشور این‌گونه نمی‌اندیشند، بل آن‌ها باور دارند که مسأله دیورند پایان یافته است و نباید در این مورد حتا سخن گفت.

حافظه جهانی یونسکو و ثبت نسخ مثنوی معنوی

بیانیه سفارت جمهوری اسلامی ایران - کابل

آیت الله مرعشی که کتابتش به خط درویش علی محمد در تاریخ جمعه هفتم رمضان ۸۱۸ هجری قمری به پایان رسیده است. در موضوع ثبت این نسخ و نسخ فاخر و قدیمی و ارزشمند مثنوی دیگر مولانا، در هر کجای دنیا که باشد، بحث خود مولانا یا کجایی بودنش یا مباحث کتاب مثنوی یا تمدنی‌یی که این اثر را به وجود آورده مطرح نیست، بلکه موضوع، خود این نسخه‌های مهم و محل و شرایط نگهداری آن‌هاست. پس همه مردمانی که مولانا را از خود می‌دانند و به او علاقه خاص دارند، باید خوشحال باشند که نسخه‌های خطی ارزشمند و فاخر مثنوی، به لحاظ ملاک‌های آیین‌نامه مربوط در یونسکو، در هر کجای جهان که باشند، در حافظه جهانی یونسکو ثبت شوند، کما این که ما بسیار خوشحال خواهیم شد که نسخه‌های خطی مربوط به فرهنگ و هنر و زبان ما که در کتابخانه‌های دنیا وجود دارند، محفوظ بمانند و از طریق ثبت در یونسکو، هم به جهانیان بهتر معرفی بشوند و ما هم باید استقبال کنیم که در جهان امروز به این موارد توجه می‌شود در حالی که در گذشته چنین نبود و آثار بسیاری از تمدن ما را دیگران از میان بردند یا در اثر بی‌توجهی خودمان از میان رفت.

لازم به تأکید می‌باشد که این وظیفه اهل فضل و فرهنگ است که تلاش کنند تعصب‌ها را کنار بزنند و نگذارند آنچه را باید اسباب تفاهم و همدلی و دوستی شود، اسباب ایجاد فاصله و کدورت و شکاف میان ملت‌ها گردد. میراث مولانا می‌تواند همه بشریت را به صلح و دوستی و تفاهم بکشاند. در سال ۲۰۰۶، سفیر جمهوری اسلامی ایران و سفیر جمهوری اسلامی افغانستان و سفیر ترکیه در یونسکو، با همکاری هم، مدال رسمی مولانا را در یونسکو تأسیس کردند و متنی را که هر سه نفر امضا کردند، سند تأسیس مدال شد. در سال ۲۰۰۵ هم قطعنامه بزرگداشت هشتصدمین سال تولد او تصویب شد. یونسکو برای این بزرگداشت‌ها و ثبت‌ها نه متولی می‌شود و نه متولی تعیین می‌کند. مولانا که یک کالا نیست که صاحب داشته باشد. اصلاً از نظر یونسکو در این قبیل امور متولی معنا ندارد. اساساً هدف این قطعنامه‌ها و این رویه در یونسکو این است که ملت‌ها را تشویق کند تا برای شناخت مفاخر دیگر فرهنگ‌ها و تمدن‌ها تلاش کنند و یک احساس عام جهانی و بشری مشترک را برای شناخت و حرمت این موارد برانگیزد و از این راه ملت‌ها را به هم نزدیک کند. این که شخصیتی به کدام ملت بیش از بقیه تعلق دارد، اصولاً هدف و کار یونسکو نیست. ما افتخار می‌کنیم که تمدن کهن ما در این منطقه فرزندی داشته که شایسته آن است که همه جهان او را و میراث بزرگ او به زبان فارسی را از خود بدانند. بنابراین علاوه بر ایران و ترکیه و افغانستان و تاجیکستان که به بزرگداشت مولانا و آثارش علاقه خاص دارند، اگر هر کشور دیگری هم در یونسکو یا در هر جای جهان برای معرفی و ثبت نسخه‌های آثار مولانا تلاش کند، اسباب خوشحالی همه مولانادوستان است.

نسبت به آثار مستند ارزشمند ملت‌های دیگر همت و حساسیت داشته باشند. در قرون قبل، بسیار اتفاق افتاده که قومی بر قوم دیگری، یا تفکری بر تفکر دیگری، پیروز شده و از سر عناد و تعصب، آثار بزرگی از مستندات حافظه جمعی و تاریخی قوم مغلوب را نابود کرده است. اکنون هم دو نسخه خطی با عنوان «مثنوی معنوی مولانا جلال الدین محمد رومی بلخی» برای درج در فهرست حافظه جهانی پیشنهاد شده است که به ترتیب تاریخ نسخه، نسخه خطی اول، نسخه خطی به شماره ۴۱ موجود در موزه مولانا در قونیه که به تاریخ دوم رجب سال ۶۷۷ هجری قمری کتابتش پایان یافته است و دوم نسخه خطی کتابخانه

برای همیشه و به صورت کامل حفاظت و نگهداری شود و در دسترس همیشگی همه‌گان باشد. برای رسیدن به این هدف، محل نگهداری آن اثر مطرح است، نه پدید آورنده آن. دلیلش هم این است که جلوگیری از این آسیب‌ها در آن محل باید شکل بگیرد و تخصیص بودجه مناسب برای حفاظت از آن هم باید در آن محل تدارک شود. مثلاً ممکن است یک نسخه قدیمی و مهم قرآن یا شاهنامه یا قانون ابن سینا در کتابخانه‌یی در اروپا یا آسیا یا جای دیگر باشد که آن کشور می‌تواند آن را به کمیته حافظه جهانی یونسکو معرفی و سپس ثبت کند. اساساً یکی از اهداف برنامه حافظه جهانی این است که ملت‌ها را تشویق کند که همه

بسیار اتفاق افتاده که موضوع ثبت آثار در یونسکو، در رسانه‌ها به شکل نادرست یا ناقص مطرح شده و سوء تعبیرهایی را پدید آورده است. مشکل اصلی هم این است که بدون آگاهی درست و کافی از یونسکو و فلسفه و معنا و هدف و برنامه‌ها و آیین کار این سازمان، پیش‌داوری صورت می‌گیرد. مسلماً اگر یک اتفاق خوب که باید اسباب خوشحالی همه شود، بد مطرح شود و اطلاع‌رسانی غیردقیق صورت گیرد، اسباب سوء تفاهم و ناراحتی می‌گردد، چنان‌که این روزها در موضوع ثبت نسخ مثنوی مولانا به‌ویژه در فضای عمومی در افغانستان چنین شده است.

اولاً گاهی خلط مبحث می‌شود به این معنی که ثبت در فهرست میراث فرهنگی یا طبیعی یا معنوی یونسکو را با ثبت در حافظه جهانی اشتباه می‌گیرند. مبنای ثبت در میراث فرهنگی یا طبیعی، کنوانسیون ۱۹۷۲ است که به عنوان مثال جمهوری اسلامی ایران، تخت جمشید یا نقش جهان (میدان امام) اصفهان را ثبت کرد و اساس کار در ثبت میراث معنوی، کنوانسیون ۲۰۰۳ است که به عنوان نمونه جمهوری اسلامی ایران، نوروز را به همراه شش کشور دیگر به طور مشترک ثبت کرد و اکنون هم پنج کشور دیگر تقاضای پیوستن به آن را داده اند که پرونده آن در جریان است؛ اما مبنای ثبت «حافظه جهانی»، یک کنوانسیون جهانی نیست که به تأیید پارلمان کشورها رسیده باشد، بلکه یک برنامه است که در سال ۱۳۷۱ شمسی (۱۹۹۲ میلادی) تأسیس شد، با این هدف که وضعیت حفاظت از میراث مستند که در حافظه جمعی همه ملت‌ها ارزشمند هستند، ارتقاء پیدا کند و شرایط بهتری برای دسترسی به آن در قسمت‌های مختلف دنیا ایجاد شود. تجربه‌های تلخ تاریخی نشان داده بود که چگونه مجموعه‌های مهمی در جهان در اثر حوادث طبیعی و جنگ‌ها و آشوب‌های اجتماعی و تاراج و پراکنده‌گی و داد و ستد غیرقانونی و یا کمبود منابع و بودجه و نگهداری نادرست، آسیب دیده یا از میان رفته است. این مجموعه‌ها می‌توانند نسخ خطی با ارزش، نقاشی‌ها، فیلم، صفحه‌هایی که صداهای مهم را ضبط کرده اند یا چیزهای دیگری باشند که بخشی از حافظه جمعی بشری در آن جای دارد که می‌تواند در معرض آسیب یا نابودی قرار گیرد. با چنین هدفی در سال ۱۹۹۳ میلادی کمیته مشاوره بین‌المللی آی‌ای‌سی (IAC) در پالتاسک لهستان تشکیل جلسه داد. این کمیته طرحی ارائه داد که به موجب آن نقش یونسکو در این خصوص عبارت است از آگاه‌کننده دولت‌ها، نهادها و سازمان‌های بین‌المللی و ترویج مشارکت در اجرای پروژه‌های مربوط به این موضوع. تا کنون حدود ۴۵ کمیته ملی حافظه جهانی در دنیا تأسیس شده است. دفتر ثبت حافظه جهانی در سال ۱۹۹۵ میلادی بنیان‌گذاری شد و از طریق توافق‌هایی که در گردهمایی‌های متوالی آی‌ای‌سی صورت می‌گرفت، رشد کرد تا مردم دنیا را بیشتر با این برنامه آشنا کند.

درست برعکس آنچه گاهی به نادرست تبلیغ می‌شود، برنامه حافظه جهانی برای آن است که بگوید فلان اثر، میراث مستند جهان و متعلق به همه بشر است و باید

آینده افغانستان و سازمان‌های منطقه‌ای

بخش چهارم

کودتای ۱۳۵۷ در افغانستان، گذشته از تبعات منطقی و جهانی‌اش، دو کشور را بیش از پیش دور ساخت. برخی از تحلیل‌گران، علت کودتا را تمایل داوود به حل مشکل مرزی با پاکستان می‌دانند. به هر حال، کودتای کمونیستی و در پی آن تهاجم شوروی به افغانستان، زمینه‌های تازه برای پاکستان به وجود آورد که در هر دو استقامت کار در داخل افغانستان و نزدیکی به جهان عرب و غرب، به موقعیت‌هایی دست یابد که حل مشکل را بیش از پیش دشوار می‌سازد.

کتر محیی‌الدین مهدی

دولت افغانستان در جریان جنگ جهانی دوم با آن‌که با سه قدرت بزرگ متفقین یعنی بریتانیا، اتحاد شوروی و چین همسایه و هم‌سرحد بوده، از پیوستن به جبهه متفقین و از تسلیم‌دهی دیپلمات‌ها و متخصصین آلمانی به آنان خودداری کرده و موقف بی‌طرفی اختیار نموده است. اندکی پس از ختم جنگ، چنان‌که اشاره کردیم، کشور پاکستان از بدنه هند بریتانوی جدا گردید. در این زمان که دیگر "اتحاد محور" به رهبری آلمان وجود نداشت، جای صف‌بندی‌های قبلی را صف‌بندی‌های جدید گرفته بود. اتحاد شوروی به عنوان یکی از فاتحین مهم جنگ، اروپای شرقی را در اشغال داشت.

برخوردار بود. تجزیه پاکستان و جدا شدن پاکستان شرقی و تشکیل کشوری مستقل زیر نام بنگلهدیش، غرب را نسبت به آتیه پاکستان نگران ساخت؛ چندان‌که علاوه بر حمایت تسلیحاتی و اقتصادی، پاکستان را در به‌کارگیری حربه بنیادگرایی اسلامی علیه هند، مجاز دانستند.

ب: از کودتای ثور تا امروز

کودتای ۱۳۵۷ در افغانستان، گذشته از تبعات منطقی و جهانی‌اش، دو کشور را بیش از پیش دور ساخت. برخی از تحلیل‌گران، علت کودتا را تمایل داوود به حل مشکل مرزی با پاکستان می‌دانند. به هر حال، کودتای کمونیستی و در پی آن تهاجم شوروی به افغانستان، زمینه‌های تازه برای پاکستان به وجود آورد که در هر دو استقامت کار در داخل افغانستان و نزدیکی به جهان عرب و غرب، به موقعیت‌هایی دست یابد که حل مشکل را بیش از پیش دشوار می‌سازد.

پاکستان توانست رهبران مجاهدین را در قبضه بگیرد؛ فرماندهان را جیره‌خوار خود سازد و از این طریق، تمام سنگرها به استثنای چند سنگر در شمال شرق را در اختیار خویش داشته باشد. القصد نه تنها داعیه واپس‌گیری اراضی از دست رفته را به فراموشی سپرد، بلکه طمع دستیابی به اراضی این‌سوی دیورند را نیز در سر پروراند.

هجوم شوروی هم‌دردی و حمایت بیش از پیش غرب را نسبت به پاکستان برانگیخت، چندان‌که پاکستان دو امتیاز محیرالعقول را به‌دست آورد: نخست تسلیحاتی اتومی؛ دوم حق مداخله در آتیه افغانستان. بی‌ثباتی بعد از تشکیل دولت اسلامی، جنگ‌های داخلی و سرانجام سقوط افغانستان به‌دست طالبان، جزو امتیاز حق مداخله بود. می‌دانیم که اگر حوادث ۱۱ سپتمبر پیش نمی‌آمد، امریکا با دولت طالبان کنار می‌آمد. به این ترتیب، باید به این نتیجه رسید که امریکا فقط با جا دادن القاعده در افغانستان، با پاکستان مخالفت داشت، نه با همه برنامه‌های آن کشور. امریکا حتا تا اکنون حاضر نیست طالبان را دشمن خود بنخواند، از همین‌رو هرگز در پی استیصال کامل آنان نبرآمد. آیا امریکا نمی‌دانست که بعد از خروج عساکرش، طالبان برمی‌گردند؟ یقیناً که می‌دانست!

نتیجه کلی‌یی که از تهاجم امریکا و ناتو به افغانستان می‌گیریم این است که مقاومت در برابر خواست‌های پاکستان را سرکوب و مضمحل ساخته و زمینه را برای تهاجم مجدد این کشور فراهم آورده است. به عبارت دیگر، در دیدگاه ناتو و غرب هیچ‌گونه تغییری در مناسبات افغانستان و پاکستان به مشاهده نمی‌رسد؛ بلکه ناتو و غرب کماکان طرف‌دار ادامه بحران و جنگ‌اند، تا از یک‌سو زمینه تحکیم موقعیت پاکستان در افغانستان فراهم آید و از سوی دیگر زمینه مداخله در آسیای میانه و از آن طریق در فدراتیف روسیه و غرب.

درحالی‌که در جانب دیگر، ایالات متحده امریکا به عنوان فاتح مهم دیگر، رهبری جناح دیگر را عهده‌دار بود. جای بازی بزرگ را جنگ سرد گرفت، اما با ابعاد گسترده‌تر و در واقع ابعاد جهانی. رهبران پاکستان قبل از تأسیس این کشور جانب غرب را گرفتند؛ درحالی‌که افغانستان - بنا به سوابقی که گفته شد - اجباراً متمایل به اتحاد شوروی گردید.

همان‌طور که پیش از این گفتیم، ادعای ارضی دولت‌های افغانستان بر بخشی از اراضی که اینک جزو قلمرو پاکستان شمرده می‌شد، غرب را که متحد و حامی پاکستان بود، نسبت به افغانستان ناراضی‌تر ساخت، چندان‌که دست‌کم - در تحلیل نویسنده‌گان و سیاست‌مداران غربی - علاقه‌مندی به انضمام این کشور به پاکستان نشان داده شد. از آن طرف، پاکستان وارد معاملات عمیق با غرب گردید و به عضویت پیمان سنتو (یا بغداد) درآمد. در طول دوره مسما به "جنگ سرد"، پاکستان از حمایت غرب

هرچند در فاصله سقوط شاه امان‌الله تا خروج بریتانیا از هندوستان و تجزیه این کشور به دو کشور هند و پاکستان (از ۱۹۲۹ تا ۱۹۴۷م؛ مدتی حدود هجده سال) فرصتی پیش آمد تا این روابط بهبود یابد؛ اما دو امر مهم مانع آن گردید: نخست ادامه حفظ تعادل به عنوان قاعده اصلی بازی بزرگ، و در واقع پابندی غرب به توافقاتی که در اواخر قرن نوزدهم میان روسیه تزاری و بریتانیای کبیر میان متصرفات دو طرف حاصل گردیده بود. یکی از اصول اساسی این توافقات، افغانستان را به‌حیث منطقه حایل در نظر گرفته بود. از این‌رو غرب نمی‌توانست با نزدیک شدن به افغانستان، آن تعهدات را زیر پا گذارد. دوم، به قدرت رسیدن حزب ناسیونال‌سوسیالیست آلمان (حزب نازی) به رهبری دولت هیتلر و تمایلات روزافزون حکومت افغانستان به نزدیکی به آن دولت بنا بر اشتراکات مبانی اعتقادی هر دو طرف مبنی بر ایجاد اقتدار نژاد آریایی. ممکن است همین امر باعث شده باشد که

بخش سوم و پایانی

شکم بزرگ‌تان از کجا آمده و با سلامت شما چه می‌کند؟

سودا می‌خورید؟

شاید سودا یا آب گازدار، نوشیدنی پُرفروداری باشد و از آن‌جا که بوره ندارد، خیلی‌ها را به این خیال بیندازد که مصرفش مثل نوشابه پُرضرر نیست اما محققان می‌گویند نوشیدن مایعات گازدار نه تنها به دندان‌های شما آسیب می‌زند بلکه شکمی بزرگ را هم به شما هدیه می‌کند. محققان می‌گویند کسانی که در هر روز تنها یک لیوان سودا می‌خورند، پنج برابر بیشتر از کسانی که یک بار در هفته سراغ این نوشیدنی می‌روند استعداد چاق شدن را پیدا می‌کنند. از نظر آن‌ها فرقی نمی‌کند سراغ سوداهای رژیمی بروید یا آن‌هایی که شیرین و طعم‌دار شده‌اند چرا که مصرف این نوشیدنی در هر حال شما را صاحب بدنی چاق و شکمی بزرگ می‌کند.

دیر غذا می‌خورید؟

وقتی که می‌خوابید، بسیاری از فعالیت‌های بدن‌تان به حالت تعلیق درمی‌آید که هضم غذا یکی از آن فعالیت‌هاست. اگر شما عادت دارید شام‌تان را تنها یکی - دو ساعت قبل از خواب میل کنید، احتمالاً از چاقی شکمی هم رنج می‌برید چرا که هم به‌خاطر درست هضم نشدن غذای‌تان چاق و شکم‌گنده شده‌اید و هم به‌خاطر نزدیک بودن زمان خواب و خوراک‌تان به هم، به مشکلات مربوط به معده دچار شده‌اید و به همین دلیل ظاهر شکم‌تان برجسته به نظر می‌رسد.

فیبر نمی‌خورید

مصرف به اندازه فیبر می‌تواند سلامت دستگاه گوارش‌تان را تضمین و از این طریق شکم‌تان را هم کوچک کند. پژوهش‌گران معتقدند کسانی که هر روز ۱۰ گرم فیبر می‌خورند (معادل دو سیب کوچک، یک فنجان نخود سبز و نصف فنجان لوبیا چیتی) چربی‌های احشایی بدن‌شان ۷/۳ درصد کمتر شده و صاحب شکمی تخت می‌شوند. تئوری به گفتن ندارد بسیاری از سبزی‌های برگ سبز مثل کاهو سرشار از فیبر هستند و مصرف هر روزشان می‌تواند فعالیت دستگاه گوارش شما را تنظیم کند.

افسرده‌اید؟

اگر بی‌دلیل شکم‌گنده شده‌اید و حتا رعایت کردن نکات گفته شده هم گرهی از مشکل شما باز نکرده، بهتر است مشکل‌تان را به جای متخصص گوارش با یک روان‌پزشک در میان بگذارید. محققان می‌گویند اگر در دوره پیری به سر ببرید و به افسرده‌گی دچار شوید، صاحب شکمی بزرگ هم می‌شوید. بررسی‌های آن‌ها نشان می‌دهد احتمال شکم‌گنده شدن در یک دوره زمانی پنج ساله، در مسن‌هایی که علائم افسرده‌گی را نشان می‌دهند، بیشتر است. همان‌طور که در مورد بی‌خوابی گفتیم، در این مورد هم پای هورمون کورتیزول در میان است. کنترل نشدن سطح این هورمون که بالا رفتنش چربی‌های دور شکم و کمر را انباشته می‌کند، باعث می‌شود فرد بدون چاق شدن شکم‌گنده شود.

میان‌سال شده‌اید؟

از نظر متخصصان پیرتر شدن به‌ویژه برای زنان چاقی شکمی را همراه می‌آورد. گرچه بالاتر رفتن سن به بالاتر رفتن BMI هم می‌انجامد، اما محققان می‌گویند نه تنها میزان چربی‌ها بلکه شیوه توزیع آن‌ها هم در سنین بالاتر با زمان جوانی تفاوت خواهد داشت. اگر شما در چنین دوره‌یی به سر می‌برید و برای آب کردن شکم‌تان مصمم هستید، گذشته از رعایت رژیم غذایی مناسب، باید پیاده‌روی و یوگا را هم به برنامه زنده‌گی‌تان اضافه کنید.

مرگ زودرس

مرگ زودرس به دلیل مشکلات قلبی، یکی از نگرانی‌هایی است که باید همیشه با آدم‌های شکم‌گنده همراه باشد.

- اگر شکم‌گنده شوید... شکم‌گنده تنها شما را در آینه نازیا نشان نمی‌دهد. بررسی‌های پژوهش‌گران حاکی از این است که چاقی شکمی شما را به بیماری‌های مختلفی دچار می‌کند که درمان کردن‌شان به اندازه آب کردن شکم‌تان آسان نیست.

- استخوان‌های‌تان پوک می‌شود: محققان دانشگاه هاروارد دریافته‌اند مردانی که دچار چربی شکم هستند، بیشتر در معرض ابتلا به پوکی استخوان قرار دارند. درحالی‌که این بیماری به‌طور معمول در زنان سالمند دیده می‌شود، پژوهش‌گران ادعا می‌کنند مردان شکم‌گنده هم از مبتلایان اصلی آن هستند. به گفته پژوهش‌گران چاقی شکمی خطر شکستن استخوان‌ها را بیشتر می‌کند. گروه دیگری از پژوهش‌گران معتقدند بیماری‌های ریوی و مشکلات تنفسی هم همیشه با شکم‌گنده‌ها همراه است.

- گرده‌های‌تان از کار می‌افتد: بیماری‌های کلیوی یکی از مشکلات رایج در میان شکم‌گنده‌هاست. از منظر محققان هالندی کسانی که شکمی چاق دارند، فشار خون‌شان هم بالاتر است و بیشتر به مشکلات کلیوی دچار می‌شوند. محققان در بررسی دیگری ثابت کرده‌اند بیماری‌های کلیوی تنها مشکل آن‌ها نیست.

منبع: مجله سیب سبز

پارادایم تعامل گرا

پارادایم تعامل گرا را می توان خطّ سوم در نظر آورد. در این پارادایم، زن و مرد علی رغم یکسانی های اخلاقی و انسانی، در پارهیی مسایل حقوقی متفاوت اند. این رویکرد دایر بر وجود تفاوت های واقعی میان زن و مرد است و تفاوت میان این دو جنس را در چهار دسته جسمانی، ذهنی، روانی و اخلاقی/عاطفی برمی شمارد. این پارادایم از این دید که تمایزات مرد و زن را طبیعی و واقعی می شمارد، در برابر رویکرد تساوی گرا قرار می گیرد؛ و از آنجایی که این تفاوت ها را به ساحت ارزش های انسانی و اخلاقی راه نمی دهد، مقابل پارادایم تقابل گرا می ایستد. در این رویکرد، مبنای برخی اختلاف های حقوقی میان زن و مرد به تفاوت های طبیعی میان آن ها برمی گردد. با این بیان، نابرابری حقوقی میان زن و مرد را نمی توان تبعیض به شمار آورد، بلکه می توان از آن به «تفاوت حقوقی» تعبیر کرد. هرگاه آموزگاری به چند دانشجو اهتمام ویژه ای به خرج دهد و دیگران را از آن محروم بدارد، تبعیض است؛ اما هرگاه آموزگاری به تمام دانشجویان به طور یکسان تدریس کند، اما استعداد فراگیری درس به گونه یکسان نباشد، تفاوت خواننده می شود. تفاوت بیش از دهنده گان به گیرنده گان تعلق می گیرد، درحالی که تبعیض به دهنده ها راجع می شود و گیرنده ها نقشی در آن ندارند.

عبدالبشیر فکرت بخشی، استاد دانشگاه کابل
بخش چهارم و پایانی

تیوری زن و فقدان حقوق

در این پارادایم، برابری حقوقی میان زن و مرد تا جایی در نظر گرفته می شود که به بی عدالتی نینجامد. هرگاه برابری میان زن و مرد در ستنز با اصل عدالت قرار گیرد، نادیده گرفته می شود. از این منظر، برابری را می توان به برابری عادلانه و غیرعادلانه تقسیم کرد. مبنای انسان شناختی این پارادایم بر پایه تفاوت های طبیعی میان زن و مرد استوار است. زن و مرد متفاوت از هم و مکمل همدیگرند؛ این مسأله در پارادایم تعامل گرای که اسلام نیز بر آن تأکید دارد، اهمیت فراوانی دارد. سخنانی از دکتر شریعتی را می توان مانفیسست این پارادایم در نظر آورد:

اسلام در عین حال که با تبعیضات موجود میان زن و مرد به شدت مبارزه کرده است، از مساوات میان این دو نیز جانب داری نمی کند و به عبارت دیگر، نه طرفدار تبعیض است و نه معتقد به تساوی، بلکه می کوشد تا در جامعه، هر یک را در جایگاه طبیعی خویش بنشانند، تبعیض را جنایت می داند و تساوی را نادرست؛ با آن انسانیت مخالف است و با این طبیعت؛ طبیعت زن را نه پست تر از مرد می داند و نه مانند مرد. طبیعت این دو را در زندگی و اجتماع، مکمل یکدیگر سرشته است و از این روست که اسلام برخلاف تمدن غربی، طرفدار اعطای حقوق طبیعی به این دو است، نه حقوق مساوی و مشابه.

با دقت بیشتر در نظام حقوقی اسلام می توان از تساوی زن و مرد در حقوق اساسی سخن گفت، هرچند ممکن است میان آن ها در برخی امور جزئی تر دیگر برابری برقرار نباشد. زن و مرد در حقوقی چون حق حیات، حق آزادی، حق مالکیت، حق تحصیل، حق کار، حق سیاسی و... تفاوتی با هم ندارند، هرچند موارد جزئی تری را می توان یافت که برابری میان زن و مرد - با توجه به تفاوت های طبیعی - که میان شان وجود دارد - در نظر گرفته نشده است.

زن و مرد - بنا بر بیان قرآن - به صورت یکسانی آفریده شده اند [نساء: ۱] و اعمال آن ها دارای پاداش و عذاب یکسانی است [نحل: ۹۷، فصلت: ۴۶، جاثیه: ۱۶، مائده: ۹۳]. اما علی رغم آن، زن و مرد در کلیه حقوق انسانی خویش برابر نیستند، بلکه این نابرابری در پارهیی از حقوق و تکالیف مورد نظر است. در مسایلی چون مهریه، نفقه، قضاوت در حدود و قصاص، شهادت، ارث و...، نابرابری های مشهودی میان زن و مرد به چشم می خورد که در نگاه تعامل گرا ناشی از تفاوت های طبیعی میان این دو جنس است. اما با این وجود، تفاوتی میان زن و مرد در حقوق اساسی آن ها وجود ندارد و این دو جنس، در ارزش انسانی، فضایل اخلاقی و معنوی با هم برابرند.

با این بیان، اسلام در باب برابری زن و مرد در حقوق اساسی با پارادایم تساوی گرا همسویی دارد و در مورد پارهیی از تفاوت های حقوقی زن و مرد که موارد جزئی تری را احتوا می کند، با پارادایم تعامل گرا هم داستان است. در این رویکرد، همسویی اسلام با داعیه های تساوی طلبانه بنیادی تر و پایه یی تر است، در حالی که همدانستانی اسلام با پارادایم تعامل گرا می تواند موردی تر و رو بنایی تر به حساب آید.

۵. پاداش و عذاب یکسانی است [نحل: ۹۷، فصلت: ۴۶، جاثیه: ۱۶، مائده: ۹۳]. اسلام در باب برابری زن و مرد در حقوق اساسی با پارادایم تساوی گرا همسویی دارد و در مورد پارهیی از تفاوت های حقوقی زن و مرد که موارد جزئی تری را احتوا می کند، با پارادایم تعامل گرا هم داستان است. در این رویکرد، همسویی اسلام با داعیه های تساوی طلبانه بنیادی تر و پایه یی تر است، در حالی که همدانستانی اسلام با پارادایم تعامل گرا می تواند موردی تر و رو بنایی تر به حساب آید.

۵. بحث روی برابری جنسیتی میان زنان و مردان از بنیاد با دیدگاه های انسان شناسانه ما پیوند دارد. نوع نگرش ها به انسان است که نوعیت و دایره حقوق زنان بر مبنای آن ترسیم می شود. در نگرشی که تمامی تفاوت های زن و مرد را به عوامل بیرونی، شرایط فرهنگی و تاریخی ارجاع می دهد، سعی در راه برابری حقوق زن و مرد توجیه انسان شناسانه یی برمی دارد. اما در نگره هایی که به تفاوت های بنیادین زن و مرد انگشت می نهد و آن دو را دو جنس متفاوت نه، بلکه دو نوع متفاوت به حساب می آورد، سخن از حقوق انسانی زنان بی معناست. در این میان، نگرش تعامل گرایانه یی نیز وجود دارد که زن و مرد را در ارزش وجودی شریک می انگارد و با این وجود، از تمایزات و تفاوت های آنان نیز سخن می راند. در این رویکرد، مسأله عدالت بیش از تساوی اهمیت می یابد و حقوق و مکلفیت های زن و مرد متکی بر استعداد و توانایی های آنان تعیین می شود. از رویکرد اول به تقابل گرای، از دوم به تساوی گرای و از سومی نیز به تعامل گرای تعبیر شده است.

۶. با دقت بیشتر در نظام حقوقی اسلام می توان از تساوی زن و مرد در حقوق اساسی سخن گفت، هرچند ممکن است میان آن ها در برخی امور جزئی تر دیگر برابری برقرار نباشد. زن و مرد در حقوقی چون حق حیات، حق آزادی، حق مالکیت، حق تحصیل، حق کار، حق سیاسی و... تفاوتی با هم ندارند، هرچند موارد جزئی تری را می توان یافت که برابری میان زن و مرد - با توجه به تفاوت های طبیعی - که میان شان وجود دارد - در نظر گرفته نشده است. در مسایلی چون مهریه، نفقه، قضاوت در حدود و قصاص، شهادت، ارث و...، نابرابری های مشهودی میان زن و مرد به چشم می خورد که در نگاه تعامل گرا ناشی از تفاوت های طبیعی میان این دو جنس است. اما با این وجود، تفاوتی میان زن و مرد در حقوق اساسی آن ها وجود ندارد و این دو جنس، در ارزش انسانی، فضایل اخلاقی و معنوی با هم برابرند.

۷. زن و مرد - بنا بر بیان قرآن - به صورت یکسان آفریده شده اند [نساء: ۱] و اعمال آن ها دارای

خلاصه و نتیجه گیری

مباحث طرح شده در این مقاله را می توان چنین خلاصه کرد:

۱. انقلاب بزرگ فرانسه آزادی های عمومی بیشتری را وعده داد و کوندورسه به مجلس ملی آن کشور پیشنهاد کرد که زنان نیز دارای حق رای باشند. ماری وولستنگرافت «حقوق زن» را بر «حقوق بشر» افزود و بدین گونه شالوده های نهضت آزادی زنان ریخته شد. ظهور انقلاب صنعتی در سده هجدهم باعث شد تا زنان از حوزه های خصوصی به میادین عمومی کشانده شوند و بحث آزادی های زنان بیش از پیش بالا بگیرد. از برکت عصر ارتباطات، داعیه های آزادی خواهانه زنان به کشورهای جهان سوم نیز سرازیر شد و افغانستان نیز پس از دهه هشتاد خورشید به این کاروان پیوست.

۲. فعالین حقوق زن در افغانستان نتوانسته اند تا هنوز تکلیف شان را با هشتم مارچ و داعیه های حق طلبانه خویش به صورت علمی و روشن تعریف کنند. تجلیل آن ها از «روز زن» بدون عقبه فکری، نمادین و ناآگاهانه است.

۳. نگاه پارادایمی به ارزش های اسلامی و تلقی فراپارادایم انگارانه رویدادهایی که در قلمرو غرب و بیرون از محدوده فرهنگی ما اتفاق افتاده است را می توان نوعی الیناسون (از خود بیگانه گی) در نظر آورد. وقتی انسان شرقی خودش را متعلق به رویدادهایی بنگرد که در خارج از جغرافیای فرهنگی او رخ داده است و با او فاصله های بسیار زمانی و مکانی دارد، دچار از خود بیگانه گی شده است.

۴. بدون فهم دقیق از واقعیت های موجود نمی توان آن ها را به نحو مثبتی تحوّل بخشید. جنبش های زنانه در افغانستان با فقدان توصیف جامع از وضعیت موجود زنان مواجه اند و راهکار روشنی برای تغییر این وضع در دست ندارند. افزون بر این، بدیل و جایگزین مناسبی برای وضع موجود در دسترس نیست که کار فعالین زن را در افغانستان به چالش طلبیده است.

فهرست منابع

۱. بشیر احمد انصاری: ۱۳۸۵ خورشیدی، ما کیستیم اینجا کجاست، ص ۱۱۳-۱۱۸، چاپ اول (افغانستان: کابل - انتشارات میوند)
۲. تورات، سفر جامعه، باب هفتم، آیه: ۲۶
۳. دکتر علی شریعتی: اسلام شناسی، درس های دانشگاه مشهد، مجموعه آثار
۴. محمد حکیم پور در صفحه ۱۲۱-۱۲۲ کتاب حقوق زن در کشاکش سنت و تجدد به نقل از: تورات، سفر لاویان، باب پانزدهم، آیات: ۱۰، ۱۱، ۲۸ و ۳۱
۵. مرتضی مطهری: نظام حقوق زن در اسلام
۶. ملاصدرالدین شیرازی: اسفار اربعه، ج ۷
۷. ویل دورانت: ۱۳۹۱ خورشیدی، لذات فلسفه ترجمه: عباس زریاب خوئی، ص ۱۵۱، چاپ بیست و سوم (ایران: تهران - مرکز انتشارات علمی و فرهنگی)

آیا پنتاگون راست می گوید؟

آگاهان می‌پرسند که اگر وضعیت امنیتی کشور بدتر از دوران طالبان شده است، حضور امریکایی‌ها در این مدت چه سودی داشته است؟ افغانستان دوران طالبان شبیه زندان ترسناکی بود که زندانیان آن از سایه خویشتن هم می‌ترسیدند! با این وضع، پنتاگون به شکل غیرقابل باوری، اوضاع کنونی را شبیه با دوران طالبان و چه بسا بدتر از آن تلقی می‌کند. وضعیت کنونی بدون شک نامطلوب و نا امید کننده است. تلفات نیروهای امنیتی و غیرنظامیان شوک‌آور است و بحران دامن‌گسترانیده؛ اما در این وضع، نیروهای خارجی به ویژه امریکایی‌ها نقش برجسته دارند. آن‌ها می‌توانستند اوضاع را به گونه دیگر رقم زنند.

مردم افغانستان انتظار ندارند متحدان بین‌المللی آنها اوضاع را بیش از آن چه هست، ملتهب و بحرانی جلوه دهند. همکاران بین‌المللی افغانستان باید مطابق توافقنامه‌ها و قراردادهایی که به امضا رسانیده‌اند، در راستای تأمین امنیت و دفاع از شهروندان افغانستان کمک و همکاری نمایند.

آن نیروهای این کشور می‌توانند در کنار نیروهای امنیتی افغانستان در جنگ‌ها شرکت کنند. همچنین نیروی هوایی امریکا می‌تواند در عملیات مختلف از نیروهای امنیتی افغانستان و خارجی در جنگ با طالبان حمایت کند. در حال حاضر حدود ۹۸۰۰ نظامی امریکایی در افغانستان مستقر هستند که بر اساس برنامه فعلی، قرار است این تعداد تا پایان سال جاری میلادی به ۵۵۰۰ نظامی کاهش یابد.

این گزارش پنتاگون در حالی منتشر می‌شود که ایالات متحده امریکا از شانزده سال بدین سو در افغانستان حضور دارد. آگاهان می‌پرسند که اگر وضعیت امنیتی کشور بدتر از دوران طالبان شده است - که حقیقت چنین نیست - حضور امریکایی‌ها در این مدت چه سودی داشته است؟ افغانستان دوران طالبان شبیه زندان ترسناکی بود که زندانیان آن از سایه خویشتن هم می‌ترسیدند! با این وضع، پنتاگون به شکل غیرقابل باوری، اوضاع کنونی را شبیه با دوران طالبان و چه بسا بدتر از آن تلقی می‌کند. وضعیت کنونی بدون شک نامطلوب و به شدت نا امید کننده است. تلفات نیروهای امنیتی و غیرنظامیان شوک‌آور است. اما در این وضع، نیروهای خارجی به ویژه امریکایی‌ها نقش برجسته دارند. آن‌ها می‌توانستند اوضاع را به گونه دیگر رقم زنند.

مردم افغانستان انتظار ندارند متحدان بین‌المللی آنها اوضاع را بیش از آن چه هست، ملتهب و بحرانی جلوه دهند. همکاران بین‌المللی افغانستان باید مطابق توافقنامه‌ها و قراردادهایی که به امضا رسانیده‌اند، در راستای تأمین امنیت و دفاع از شهروندان افغانستان کمک و همکاری نمایند.

به پیشرفت است اما بر اساس نظر سنجی انجام شده شهروندان، احساس امنیت بهتری نمی‌کنند. تنها ۲۰ درصد از شرکت‌کنندگان در نظرسنجی در ماه مارچ میلادی، اعلام کردند که وضعیت امنیتی «خوب» است که این میزان نسبت به سال گذشته ۳۹ درصد کاهش یافته است. حدود ۴۲ درصد از افغان‌ها گفتند که وضعیت امنیتی در حال حاضر نسبت به دوره حکومت طالبان هم وخیم‌تر شده است. باراک اوباما رییس جمهور امریکا به تازه‌گی موافقت خود را با افزایش اختیارات نیروهای خود در افغانستان اعلام کرده است که بر اساس

در گزارش جدید پنتاگون آمده است که وضعیت امنیتی افغانستان حتی نسبت به دوره حکومت طالبان بدتر شده است و شهروندان این کشور از امنیت کمتری برخوردار هستند. در گزارش جدید پنتاگون آمده است که شهروندان افغانستان نسبت به هر زمان دیگری از امنیت کمتری برخوردارند. بر اساس این گزارش، میزان تلفات غیرنظامیان در اثر جنگ همچنان در حال افزایش است. در این گزارش که از ماه دسمبر میلادی سال گذشته تا پایان ماه می سال جاری را در برمی‌گیرد، آمده است: قابلیت نیروهای امنیتی افغانستان رو

سیاست مخدوش تاریخی در روابط با پاکستان پایان خواهد یافت؟

محمد اکرام اندیشمند

یکی از مشکلات بسیار بزرگ افغانستان در طول مناسبات پُرفراز و نشیب پاکستان، به عدم شفافیت و وجود ابهام و چندگانگی در سیاست دولت‌ها و دولت‌مداران افغانستان برمی‌گردد. حکومت‌ها و زمامداران افغانستان، از همان آغاز تشکیل کشور پاکستان که وارد منازعه دیورند با این کشور شدند، پیوسته در روابطه و مناسبات پُرتنش و پُرفراز و نشیب خود با دولت پاکستان، سیاست غیرشفاف و ناروشن داشتند. دولت‌مداران و حاکمان افغانستان؛ از سرداران حاکم سلطنتی خانواده آل یحیا تا زمامداران و دولت‌مداران جمهوری‌های چپ دموکراتیک و جمهوری‌های اسلامی نوع جهادی، طالبی و جمهوری اسلامی مورد حمایت امریکا و ناتو، در مورد روابط خود با پاکستان، صداقت و شفافیت نداشتند. این‌ها در هیچ دوره‌ی برای مردم افغانستان از اهداف و سیاست‌های خود در مورد پاکستان با شفافیت و صداقت سخن نگفتند و هیچ‌گاه آجندا و نتایج مذاکرات خود با دولت‌ها و دولت‌مداران پاکستانی را با مردم در میان نگذاشتند.

در حالی که گفت‌وگو و مذاکره با پاکستان به عنوان همسایه بسیار مهم و تأثیرگذار در ثبات و بی‌ثباتی افغانستان و به عنوان کشوری که با افغانستان مشکلات دشوار سیاسی و تاریخی دارد، باید به گفتمان ملی در داخل افغانستان تبدیل شود و دولت‌های افغانستان در این مورد این مذاکرات را پیوسته با صداقت و شفافیت با مردم در میان بگذارند، اما هرگز چنین اتفاقی نیفتاده است. این مشکل را می‌توان از همان آغاز مذاکرات با جانب پاکستان در نخستین سال‌های تشکیل کشور پاکستان مطالعه و مشاهده کرد: از مذاکرات نجیب‌الله توروپانا، نخستین مذاکره‌کننده دولت افغانستان و نماینده باصلاحیت سلطنت محمدظاهرشاه با محمدعلی جناح بنیان‌گذار پاکستان در کراچی پایتخت پیشین پاکستان و مذاکرات بعدی سردار محمد نعیم و سردار محمد داوود، تا مذاکرات نورمحمد تره‌کی و حفیظ‌الله امین زمامداران چپ دموکراتیک افغانستان با جنرال ضیاءالحق در پغمان کابل، و مذاکرات یک‌ونیم دهه اخیر که رییس جمهور پیشین حامد کرزی بیست بار به پاکستان رفت و رییس جمهور غنی که دروازه‌های آی.اس.آی و ارتش پاکستان را در روالپندی دق‌الباب کرد.

تداوم ابهام و کتمان را در سیاست دولت و زمامداران افغانستان در حوادث روزهای اخیر تورخم که خون ده‌ها تن از نظامیان و طرف‌ها به زمین ریختند، به‌روشنی می‌توان مشاهده کرد. این ابهام از اعلامیه وزارت خارجه افغانستان و اظهارات سخنگوی ارگ در مورد حوادث خونین تورخم آشکار بود که در آن از توافق مرزی میان طرفین و عدم رعایت این توافق از جانب پاکستان سخن رفت. اما دولت افغانستان در هیچ اعلامیه و بیانی‌یی این توافق را برای مردم توضیح نداد و روشن نکرد. این در حالی بود که پاکستانی‌ها به صراحت از توافقات قبلی میان دو طرف بر سر احداث تأسیسات مرزی سخن گفتند و روزنامه‌های پاکستانی توافق میان طرفین را در نوامبر ۲۰۱۴ مبنی بر احداث ساختمان مناسب و تنظیم هشت گذرگاه مرزی به شمول اسپین بولدک و تورخم منتشر کردند. بر مبنای این توافق بود که کار ساخت‌وساز موانع مرزی در مناطق هموار ایالت بلوچستان به شمول گذرگاه چمن از دو و نیم سال قبل آغاز گردید. وقتی پاکستانی‌ها در روزهای اخیر به اعمار ساختمان جدید در سرحد تورخم دست زدند و آغاز این تأسیسات در مذاکره میان عمر زاخیلوال سفیر افغانستان در اسلام‌آباد با طرف‌های پاکستانی به شمول راحیل شریف فرمانده ارتش مورد بحث و توافق مجدد قرار گرفته بود، نظامیان سرحدی افغانستان با توسل به اسلحه در صدد ممانعت از ساخت‌وساز این تأسیسات برآمدند که منجر به جنگ اخیر تورخم شد. نکته مهم و قابل تأمل در این بحث، به عدم شفافیت دولت افغانستان بر سر مذاکرات و توافقات با پاکستان برمی‌گردد. ابهام و کتمان در سیاست همیشه‌گی دولت‌مداران افغانستان، سقم و صحت ادعای پاکستانی‌ها را دشوار می‌سازد.

حالا پس از یک جنگ خونین در تورخم که حکایت از سیاست مخدوش و مبهم دولت افغانستان در این مورد دارد، دو طرف به مذاکره و تفاهم باز می‌گردند. قرار است که ریاست مذاکره افغانستان را در اسلام‌آباد حکمت کرزی معین سیاسی وزارت خارجه به دوش داشته باشد. اما پرسش اصلی این است که آیا دولت و دولت‌مداران افغانستان حاضر استند تا به سیاست مبهم و غیرشفاف خود با پاکستانی‌ها پایان دهند و قبل از همه در این گونه مذاکرات با مردم خود صادق باشند که با پاکستان چه می‌گویند، از پاکستانی‌ها چه می‌خواهند و پاکستان از آن‌ها چه می‌خواهد؟ آیا دولت و دولت‌مداران افغانستان حاضر استند که سیاست و رابطه خود را با پاکستان به گفتمان ملی در داخل افغانستان تبدیل کنند و در یک توافق و اجماع ملی این سیاست و رابطه را تنظیم کنند؟

اعمار شفاخانه چینی‌ها در شهر قندهار

به تاریخ ۱۳ ماه جون سفارت جمهوری خلق چین مقیم افغانستان مبلغ پنجاه هزار دالر امریکایی را به شفاخانه چینی‌های شهر قندهار کمک نمود. مسئول ارتباطات سفارت جمهوری خلق چین مقیم افغانستان آقای لوا جی هان و رییس صحت عامه ولایت قندهار آقای زمیری در مراسم اهدای کمک متذکره حضور یافتند. مسئول ارتباطات سفارت جمهوری خلق چین گفت: چین در راستای روابط دیرینه خود با ولایت قندهار در ماه اگست سال گذشته همراه با یک هیات رسمی از جانب سفارت جمهوری خلق چین مقیم افغانستان از مرکز ولایت قندهار دیدار نمودند که مورد استقبال گرم باشندگان شهر قندهار قرار گرفتند. در جریان دیدار از مرکز ولایت قندهار، هیات موصوف از فعال بودن و عرضه خدمات صحتی شفاخانه چینی‌ها (شفاخانه میرویس) شهر قندهار که از کمک‌های دهه هفتاد قرن گذشته جمهوری خلق چین به افغانستان بوده است بی‌نهایت خرسند گردیدند. اینبار کمک مالی جمهوری خلق چین نه تنها نشان دهنده حمایت قاطع کشور چین در عرصه بازسازی و صلح بوده بلکه نشان دهنده ابراز همدردی دولت و مردم چین با مردم افغانستان می‌باشد. جانب افغانی اظهار داشت: افغانستان و چین همسایگان خوب، همکار و دوستان واقعی هستند. دولت و مردم افغانستان

از کمک‌ها و حمایت‌های جمهوری خلق چین در عرصه صلح و بازسازی افغانستان در سال‌های اخیر ابراز امتنان و سپاس‌گذاری می‌کنند و همچنان مقام ولایت قندهار و شفاخانه میرویس شهر قندهار از کمک مالی جمهوری خلق چین صادقانه تشکری نموده و وعده سپرد مبلغ متذکره را در اكمال تجهیزات صحتی و دارو و همچنان آموزش پرسونل شفاخانه برای عرضه خدمات بهتر به مصرف خواهد رساند.

فیسبوک نامه

محمد قاسم رحمانی

چند نکته حقوقی در مورد رد فرمان تقنینی اصلاح نظام انتخاباتی!

هفته گذشته مجلس نماینده گان فرمان تقنینی اصلاح نظام انتخاباتی را با اکثریت آراء رد کرد. در مورد محتوای فرمان مزبور و عوامل سیاسی آن نمی خواهم در این جا تحلیلی داشته باشم. صرف می خواهم به احکام قانون اساسی، رد این فرمان تقنینی را مورد تحلیل قرار دهم:

۱- به اساس ماده ۷۹ قانون اساسی، حکومت به استثنای امور مربوط به بودجه و مالی، می تواند در سایر امور به شمول انتخابات، فرامین تقنینی صادر کند. از جانب دیگر، به اساس ماده ۱۰۹ قانون اساسی پیشنهاد تعدیل قانون انتخابات، در یک سال اخیر دوره تقنینه در فهرست کار شورای ملی قرار گرفته نمی تواند. از این ماده چنین استنباط می گردد که وقتی شورای ملی صلاحیت تعدیل را نداشته باشد، به طریق اولی صلاحیت پیشنهاد طرح جدید قانون انتخابات را نیز ندارد. هم چنان به اساس ماده ۱۰۹ قانون اساسی، پیشنهاد تعدیل به طور مطلق آمده است که شامل پیشنهاد از سوی حکومت و خود پارلمان می شود. سوالی که مطرح می شود این است که هرگاه حکومت فرمان تقنینی در امور انتخابات ترتیب کند، آیا حکم ماده ۱۰۹ قانون اساسی بر آن مرتب است یا خیر؟ در پاسخ باید گفت که به اساس ماده ۷۹ قانون اساسی هر چند فرمان تقنینی از لحاظ انفاذ حکم قانون را حایز می شود؛ اما وقتی در فهرست کار شورای ملی قرار می گیرد، مانند طرح قانون با آن برخورد می شود. بنا بر فرمان تقنینی اصلاح نظام انتخاباتی به اساس ماده ۱۰۹ قانون اساسی هرگاه در فهرست کار شورای ملی قرار گیرد، برخلاف قانون اساسی است و هر فیصله برخلاف قانون اساسی، باطل پنداشته می شود. شاید این مسأله مطرح شود که در ماده ۱۰۹ قانون اساسی، صرف از «قانون انتخابات» یاد شده است، آیا شامل قانون تشکیلات و صلاحیت های نهادهای انتخابات می شود یا خیر؟ در پاسخ باید گفت که کلمه قانون در ماده ۱۰۹ قانون اساسی به طور مطلق آمده است و به اساس قاعده فقهی، مطلق به اطلاق خود جاری می شود. از جانب دیگر به اساس ماده ۳۳، ۸۳، ۱۵۶ و دیگر مواد مرتبط، قانون تشکیلات نهادهای انتخاباتی از قانون انتخابات منفک نیست. بنا حکم ماده ۱۰۹ قانون انتخابات بر قانون تشکیلات نهادهای انتخاباتی نیز شامل است و پارلمان نمی تواند آن را در فهرست کار خود داخل سازد.

۲- اما در عمل حکم ماده ۱۰۹ قانون اساسی نادیده گرفته می شود که خود نقض صریح قانون اساسی است. با وجود آن هم به اساس ماده ۷۹ قانون اساسی، حکومت می تواند با در نظر داشت شرایطی که در این ماده مسجل است، فرمان تقنینی را ترتیب کند. فرمان تقنینی مرتبه بعد از توشیح رییس جمهور حکم قانون را حایز می شود. فرامین تقنینی باید در خلال سسی روز از تاریخ جلسه شورای ملی به آن تقدیم شود. البته در در ماده ۷۹ قانون اساسی، کلمه «شورای ملی» آمده است. به اساس ماده ۸۲ قانون اساسی شورای ملی متشکل از: مجلس نماینده گان و مجلس سنا می باشد. بنا قبولی یا رد فرمان تقنینی تنها از صلاحیت مجلس نماینده گان (ولسی جرگه) نیست؛ بلکه مجلس سنا نیز از عین صلاحیت برخوردار است. چنانچه ماده ۹۲ قانون اساسی، تصویب، تعدیل یا لغو قوانین و یا فرامین تقنینی را از صلاحیت شورای ملی دانسته است؛ نه صلاحیت اختصاصی ولسی جرگه. هکذا ماده ۹۲ اصول وظایف داخلی ولسی جرگه، میان «طرح قانون» و «فرمان تقنینی» تفکیک قابل شده است و مجلس نماینده گان را موظف کرده است که هر چند فرمان تقنینی را رد می کند، باید به مجلس سنا ارسال کند. بنا برای کسانی که برای ابقای فرمان تقنینی اصلاح نظام انتخاباتی دادخواهی می کنند، هنوز شانس آن وجود دارد.

Khosraw Mani

به عوض ترجمه کتاب های استخباراتی به فارسی و پشتو، اگر به ترجمه کتاب های بنیادی تر - مثلا پژوهش های مربوط به تاریخ معاصر افغانستان - پرداخته می شد، تا اکنون لاقال چند کتاب خوب برای فهم تاریخ خودمان داشتیم.

محمود صیقل

طی هفته های اخیر در چارچوب یک دیپلوماسی آرام، دید و بازدید های ما با نمایندگان جامعه جهانی در راستای تحکیم اجماع جهانی در مبارزه با تروریسم و ارتقای توانمندی های دفاعی و توسعه افغانستان ادامه داشته است.

از البوم این فعالیت ها در تصاویر پایین می بینید: دیدار با آقای ریچارد اولسن نماینده خاص ایالات متحده امریکا برای افغانستان و پاکستان، دیدار با آقای برت کواندرز وزیر امور خارجه هالند، دیدار با آقای مارک آندره بلانچارد سفیر کانادا در ملل متحد و رئیس گروه «دوستان افغانستان» و اشتراک بنده در نمایش ورزشی سفرای کشور های مختلف در حمایت از صلح.

پانزده کشور خطرناک جهان

بر اساس دهه مین ویرایش سالانه شاخص صلح جهانی که بر اساس آن ۱۶۳ کشور جهان بر اساس سطح امنیت شان طبقه بندی می شوند، سه کشور سوریه، سودان جنوبی و عراق در رده های اول تا سوم خطرناک ترین کشورهای جهان برای زنده گی کردن قرار دارند.

این گزارش که در تاریخ ۸ جون انتشار یافته و از سوی اندیشکده موسسه اقتصاد و صلح نگارش یافته، به بررسی صلح در کشورهای جهان بر پایه ۲۳ شاخص صلحی که تحت سه دسته قرار دارند، یعنی سطح ایمنی و امنیت در جامعه، جنگ های داخلی و بین المللی و نظامی سازی پرداخته است. بر این اساس سطح صلح در هر کشور بر اساس نمره ای از مجموع نمره ۵ تعیین شده و هر چه این نمره پایین تر باشد، به معنی صلح بیشتر در آن کشور است.

در گزارش امسال این موسسه، کشور سوریه به عنوان خطرناک ترین کشور جهان که نمره ۳،۸۰۶ را از ۵ به دست آورده، تعیین شده است. سوریه در حال حاضر در پنجمین سال از جنگ داخلی خود قرار دارد که تا کنون ۲۵۰ هزار کشته و ۹ میلیون آواره داشته است.

بعد از سوریه نیز کشور سودان جنوبی با نمره ۳،۵۹۳ از ۵ در جایگاه دوم قرار داشته و در رده سوم نیز عراق با نمره ۳،۵۷ از ۵ قرار دارد.

۱۵ کشور اول این فهرست که از نظر شاخص صلح جهانی پایین ترین سطح صلح و امنیت را دارند، عمدتاً متشکل از کشورهای خاورمیانه و شمال آفریقا هستند، اما کشور اوکراین با امتیاز ۳،۲۸۷ جزو آنها بوده و در رده هشتم قرار گرفته است.

گزارش موسسه اقتصاد و صلح دریافته که صلح در جهان کاهش یافته، اما این گزارش در عین حال تصریح کرده که تعداد کشورهایی که از سال ۲۰۱۵ تا کنون ایمن تر شده اند، بیشتر از تعداد کشورهایی است که ناامن تر و پرخشونت تر شده اند.

از مجموع ۸۱ کشوری که صلح آمیزتر شده اند، کشورهای پاناما، تایلند، سریلانکا، افریقای جنوبی، موریتانی بیشترین بهبود وضعیت صلح را تجربه کرده اند. هم چنین از میان ۷۹ کشوری که صلح در آنها کاهش یافته کشورهای یمن، اوکراین، ترکیه، لیبی و بحرین بیشترین کاهش سطح امنیت و صلح را به دلیل تأثیر تروریسم و بی ثباتی سیاسی تجربه کرده اند.

در این جا به ۱۵ کشور اول این فهرست که کم ترین سطح صلح را دارند و نمره ای که این کشورها به دست آورده اند اشاره می کنیم:

- سوریه- ۳،۸۰۶
- سودان جنوبی- ۳،۵۹۳
- عراق- ۳،۵۷
- افغانستان- ۳،۵۳۸
- سومالی- ۳،۴۱۴
- یمن- ۳،۳۹۹
- جمهوری افریقای مرکزی- ۳،۳۵۴
- اوکراین- ۳،۲۸۷
- سودان- ۳،۲۶۹
- لیبی- ۳،۲
- پاکستان- ۳،۱۴۵
- جمهوری دموکراتیک کنگو- ۳،۱۱۲
- روسیه- ۳،۰۷۹
- کوریای شمالی- ۲،۹۴۴
- نیجریه- ۲،۸۷۷

انتقاد شدید اشتاین مایر از اقدامات

تحریک آمیز ناتو علیه روسیه

وزیر امور خارجه آلمان با انتقاد از قدرت نمایی و تهدیدات نظامی ناتو علیه روسیه، خواستار گفت و گو و همکاری بیشتر با این کشور شد. فرانک والتر اشتاین مایر، وزیر امور خارجه آلمان به مسأله مانور ناتو در شرق اروپا انتقاد وارد کرده و به جای آن خواستار گفت و گو و همکاری بیشتر با روسیه شد.

او تصریح کرد: آنچه که ما حالا نباید انجام دهیم این است که با قدرت نمایی و فریاد جنگ شرایط را بیشتر متشنج نکنیم. کسی که بر این باور است با رژه نمادین تانک ها در مرزهای شرقی ائتلاف نظامی ناتو امنیت بیشتری خلق می شود، اشتباه می کند. ما نباید هیچ بهانه ای برای رویارویی جدید ایجاد کنیم.

اشتاین مایر این مسأله را ناجور و فاجعه بار خواند که تنها راه علاج و نجات را در یک سیاست بازدارنده گی ببینیم. تاریخ به ما یاد می دهد که در کنار عزم و اراده مشترک برای آماده گی دفاعی هم چنین همواره آماده گی برای مشارکت و همکاری باید وجود داشته باشد. به همین دلیل ما باید مجدداً و با قدرت با شرکای خود درباره مزایای خلع سلاح و کنترل تسلیحات برای امنیت در اروپا سخن بگوییم.

آقای مایر افزود: ما به این مسأله علاقه مندیم که روسیه در مسوولیت های بین المللی مشارکت داده شود. جلوگیری از دست یابی ایران به سلاح اتمی، مبارزه با داعش در خاورمیانه یا پایداری لیبی از جمله این موارد است.

اشتاین مایر هم چنین مخالفت خود را با تهدیدات نظامی علیه روسیه اظهار کرد.

روز سه شنبه ائتلاف نظامی ناتو تصمیم گرفت که حدود هزار نیرو را در لهستان، لتونی، استونی و لیتوانی مستقر کند. آلمان هم می خواهد در این طرح مشارکت کرده و نیروهایی را به این منطقه اعزام کند. اعضای شرقی ائتلاف نظامی ناتو بعد از الحاق کریمه به روسیه احساس می کنند که از طرف این همسایه قدرت مند خود تهدید می شوند. ائتلاف نظامی ناتو می خواهد در نشست آینده خود که در هشتم و نهم جولای برگزار می شود، درباره اقدامات دیگری برای حمایت از شرکای شرقی خود تصمیم گیری کند.

قهرمان افغانستان:

برای ساخت باشگاه معیاری

به کمک دولت نیاز دارم

ننگیالی عثمانی

اشاره: عثمان انوری زاده سال ۱۹۸۹ در ولایت پروان است. آقای انوری از دانشکده تربیت بدنی دانشگاه کابل مدرک به دست آورده است. او قهرمان وزن خود در رشته پرورش اندام است و فعلاً مقیم کشور اتریش می باشد.

در باره دست آوردهای ورزشی تان بگویید: تا به حال چه دست آوردهای داشته اید؟

در سال ۲۰۰۴ رو به ورزش آوردم و در سال ۲۰۰۶ عضویت تیم ملی اتریش را کسب کردم، سه بار قهرمان اروپا و ۱۵ بار قهرمان در کشور اتریش شده ام. در مسابقات جام جهانی دوبار اشتراک کردم که یک بار سوم و بار دیگر مقام چهارم را کسب کردم، در مجموع ۳۳ مدال دارم، ۲۳ مدال طلا و متباقی برونز و نقره. قابل تذکر است که ۳۰ کپ قهرمانی نیز دارم.

همیشه می گویند اخلاق ورزشی، از دید شما اخلاق ورزشی یعنی چگونه اخلاقی؟

به باور من اخلاق تنها مربوط به ورزشکاران نیست، همه باید داشته باشد، ولی ورزشکاران باید حوصله مندی به خرج دهد، خون سرد باشند، خودستایی را در خود ناپود کنند و از همه مهم تر با دیگران کمک کنند و خود را بالاتر از دیگران حساب نکنند، بلکه منیحت فرد عادی جامعه باشد و مسوولیت خود را اجرا کند.

یک قهرمان دارای کدام ویژه گی ها باید باشد؟

قهرمان باید از هر نگاه قهرمان باشد، یعنی اخلاق نیک، رفتار خوب و حوصله مندی فراوان داشته باشد. در هر حالت با هم طنان خود باشد و در مقابل وطن خود احساس مسوولیت کند.

تشویق و استقبال هم وطنان مقیم اروپا در مقابل ورزشکاران افغانستان چگونه است؟

غوث الدین میر، رییس مهاجرین افغانستان مقیم کشور اتریش است. آقای میر در قسمت تشویق و حمایت ورزشکاران فعالیت های زیادی داشته است. از آن جمله ایجاد یک نشریه چاپی به دو زبان رسمی کشور «فارسی و پشتو» است که هدف آن معرفی ورزشکاران افغانستان مقیم اروپا و دست آوردهای آنها است. در قسمت تشویق و حمایت هم وطنان ما در اتریش باید گفت که آنها از هیچ تلاش و حمایت در قسمت ورزشکاران کشورشان دریغ نمی کنند و ما از آنها واقعا ممنون هستیم.

چرا خواستید پناهنده شوید؟

بسیار علاقه داشتم تحصیلاتم را ادامه بدهم، اما زمانی که طالبان وارد کشور شدند، امنیت کشور روز به روز وخیم تر می شد و امیدواری به درس خواندن و آینده خوب هم آهسته آهسته کم رنگ شده می رفت؛ به ناچار ترک وطن کردیم؛ فعلاً در همین کشور زنده گی می کنم، اما باید بگویم تصمیم دارم در آینده نزدیک به وطن برگردم و با هم وطنان خود زنده گی کنم.

خواست شما از کمیته ملی المپیک افغانستان چیست؟

می خواهم یک باشگاه به سطح بین المللی در افغانستان بسازم، و در این قسمت به همکاری کمیته ملی المپیک و در کل حکومت کشور دارم. این باشگاه دارای چند شاخه در نقاط مهم شهر کابل خواهد بود که ورزشکاران با ثبت نام در یکی از شاخه ها می توانند با یک گارت از تمام شاخه های دیگر نیز استفاده کنند.

پیام تان برای جوانان کشور چیست؟

برای آن های می گویم که شاید با صدها مانع و مشکلات مواجه شوید اما با تمام توان به پیش بروید هیچ گاهی اعتماد به نفس خود را از دست ندهید. آن عده جوانانی که ورزش نمی کنند باید ورزش کنند تا توانی های شان بالا برود و به کشور خود خدمت کنید.

Mandegar

آگاهان حقوقی به رهبران حکومت:

پارلمان را دور بزنید

د مسکو پوځي همکاري کولای شي

د تروریزم خپلو کې مرسته وکړي

د افغانستان ملي امنیت شورا هیله څرگندوي چې له روسیې څخه د دې هېواد د پوځي همکاريو غوښتنه به ومنل شي.

د دې شورا ویاند تواب غورځنگ وايي چې له افغانستان سره د روسیې پوځي مرستې د مخدره موادو د قاچاق مخنیوي او تروریزم سره د مبارزې لپاره گټورې دي.

د افغانستان د ملي امنیت شورا وايي له دې هېواد سره د روسیې پوځي مرستې کولی شي چې د تروریزم د گواښونو لمنځه وړلو په برخه کې گټور ثابت شي.

د دې شورا ویاند تواب غورځنگ د شنبې په ورځ ازادي راډیو ته وویل چې په دې وروستیو کې د افغانستان پوځي اړتیاوو یو لست د روسیې ملي امنیت شورا ته تسلیم شوی او هیله من دي چې د افغانستان دا غوښتنه د روسیې له لوري ومنل شي.

هغه زیاته کړه: «زموږ باور پر دې دی چې د ترهگری په وړاندې ګډه مبارزه زموږ د سیمې د متحدینو دوامدارې همکاري ته اړتیا لري، د دې لپاره ضرور دی چې د افغانستان مسلح قوتونه هم په ښه ډول تجهیز شي د دغه قوتونو د تجهیز لپاره مشخصې غوښتنې د روسیې لوري ته د افغانستان د بهرنیو چارو وزارت د معین له لوري د روسیې ملي امنیت شورا ته سپارل شوي هیله من یو چې همکاري ترلاسه شي.»

د افغانستان حکومت او روسیې په نوي اقدام کې د استخباراتي معلوماتو په تبادلې هم موافقه کړې ده. د افغانستان د بهرنیو چارو وزارت سیاسي معین حکمت خلیل کرزي د جمعې په ورځ په مسکو کې یوې خبرې ناستې ته وویل چې له روسیې چارواکو سره یې د امنیتي او استخباراتي همکاريو د پراختیا په اړه خبرې کړي او روسیې چارواکو په ځواب کې له افغانستان سره د امنیتي همکاريو پراختیا مهمه بللې ده.

خو د افغانستان د ملي امنیت شورا د دواړو هېوادونو ترمنځ د استخباراتي معلوماتو د تبادلې په اړه له څه ویلو ډډه وکړه.

د افغان چارواکو په وینا روسیه د افغانستان سیمه ییز متحده ده او کولی شي چې له دې هېواد سره مهمې پوځي مرستې وکړي.

کابل او مسکو یوه میاشت مخکې د پوځي او تخنیکي همکاريو په اړه موافقه لاسلیک کړه.

له دې وړاندې د روان کال د فبرورۍ په میاشت کې روسیې نږدې لس زره میل کلاشینکوف افغانستان سره مرسته وکړه.

افغانستان په داسې حال کې له روسیې د پوځي همکاريو غوښتنه کوي چې د امریکا متحده ایالات او ناټو د دې هېواد تر ټولو لوی تمویلونکي دي او امریکا د افغانستان د جگړې ډیر لګښت په غاړه لري.

روح الله بهزاد

شمارې از آگاهان حقوقی و استادان دانشگاه بر این باوراند که راه‌های قانونی برای آوردن اصلاحات انتخاباتی تجربه شده، بنا نیاز است تا این کار از راه سیاسی و مراجعه به مردم حل گردد.

آگاهان حقوقی تأکید دارند که اگر حکومت اراده آوردن اصلاحات را دارد، در تعطیلی‌های تابستانی پارلمان فرمان تقنینی دیگری صادر و بدون فرستادن آن به پارلمان «غیرقانونی»، اجراءات کنند.

این گفته‌ها در حالی مطرح می‌شود که مجلس نماینده‌گان دومین فرمان تقنینی رییس‌جمهور اشرف غنی در مورد ساختار، وظایف و صلاحیت‌های نهادهای انتخاباتی را روز دوشنبه هفته گذشته، رد کرد.

در رأی‌گیری‌یی که در جلسه علنی این مجلس صورت گرفت، ۱۲۶ نماینده به این فرمان رأی رد و تنها ۲۷ نماینده رأی تأیید دادند.

از سویی هم، حکومت در واکنش به رد این فرمان گفته است، برنامه دارد تا راه بدیل و قانونی دیگری برای آوردن اصلاحات جست‌وجو کند تا با استفاده آن، هم نظام انتخابات اصلاح گردد و هم انتخابات برگزار شود و اما این که چه راه‌های حقوقی برای رسیدن به اصلاحات انتخاباتی باقی مانده است؟

ظاهر هاشمی، استاد پیشین دانشگاه کابل و آگاه حقوقی در این زمینه با بیان این که، وقتی نظامی به کلی برهم خورد و پایه‌های حقوقی آن نیز از میان رفت، انتظار کار حقوقی از آن را نمی‌توان داشت. او به روزنامه ماندگار می‌گوید: «راه‌های حقوقی تجربه شده، اما نتیجه نداشت، حال هر اقدامی که باید صورت گیرد از راه خلاف قانون انجام شود، بنا یا رییس‌جمهور فرمانی صادر کند و یا پارلمان از خواست‌های خود بگذرد و به‌نحوی یا براساس فشار و یا گذشت خود را داخل چوکات قانون بیاورند.»

این آگاه حقوقی هم‌چنان تصریح کرد: وقتی نظامی پابرجا باشد قانون و حقوق به‌خودی خود کار می‌کند، اما وقتی اشخاص و مؤسسات

این نظام براساس خواسته‌های شخصی، گروهی و خلاف قانون باشند، مشکل است کار قانونی انجام دهند.

به باور او: بعد از ایجاد حکومت وحدت ملی یک فرهنگ غیرحقوقی و غیراخلاقی میان نهادهای حکومتی و غیرحکومتی به وجود آمده که عبارت از بحث پنجاه پنجاه است. پارلمان، کمیسیون انتخابات و سایر نهادها همه بر اثر فشار حکومت پنجاه درصد به طرف آقای غنی و پنجاه درصد هم به طرف آقای عبدالله فعالیت می‌کنند.

در این حال، موسی فریور آگاه حقوقی و استاد دانشگاه بر این باور است که هیچ راه‌حل حقوقی برای برون‌رفت از بن‌بست انتخابات باقی نمانده است، اما راه‌حل سیاسی می‌توان برایش جست‌وجو کرد.

آقای فریور افزود: پارلمان از نگاه قانون اساسی افغانستان هیچ نوع پایگاه مشروع ندارد و براساس حکم صریح قانون اساسی، در سال پنجم نمی‌تواند اصلاح قانون انتخابات را در آجندای کاری خود شامل سازد.

این آگاه حقوقی بیان داشت: «این که چرا آقای غنی و عبدالله با وجود صراحت قانون اساسی فرمان تقنینی برای پارلمان، -آن هم در سال ششم- فرستادند، در نخست مشهود بود؛ آن‌ها می‌دانستند که این موضوع به بحث خسته‌کننده و کشنده بدل می‌شود و مجلس نماینده‌گان موجود که فاقد مشروعیت است، منافع خود را در این فرمان نمی‌بینند و خواه ناخواه آن‌را رد خواهند کرد.»

این استاد دانشگاه خاطر نشان ساخت که اگر حکومت اراده آوردن اصلاحات انتخاباتی را دارد، در تعطیلی تابستانی پارلمان می‌تواند بار دیگر فرمان صادر کند و بدون فرستادن آن به پارلمان - غیرمشروع- آن را اجراء سازد.

هم‌چنان، جعفر کوهستانی استاد دانشگاه و آگاه حقوقی می‌گوید: بن‌بستی را که پارلمان به‌وجود آورد، نشان‌گر تمرکز شماری از اعضای این خانه به منافع شخصی و گروهی‌شان بود. آقای کوهستانی بیان داشت: افغانستان در شرایط

کنونی نیاز به یک تغییر جدی داشت، تا زمینه برای برگزاری انتخابات پارلمانی و شوراهای ولسوالی فراهم و مشروعیت‌شان هم به دست می‌آمد.

این آگاه حقوقی اذعان داشت: «رییس‌جمهور باید در تباری با جریان‌های سیاسی و هم‌دستی با جامعه مدنی و شهروندان با صدور فرمانی دیگر اصلاحات انتخاباتی را توشیح و اجراء سازد، به این دلیل که براساس قانون، پارلمان در سال اخیرش نمی‌تواند روی قانون انتخابات اجندا برگزار کند و دیدگاهی داشته باشد.»

او گفت: بن‌بست‌های که در پیوند به انتخابات به‌وجود آمد به دلیل بی‌طرف‌نبودن کمیسیون انتخابات است، بنا تغییر در ساختار این نهاد ضروری است و وقتی پارلمان نمی‌خواهد این تغییرات به‌وجود آید، نشان‌گر تباری پارلمان با کمیسیون‌های انتخاباتی است.

آقای کوهستانی اظهار داشت: در این گیرودار حکومت است که با بن‌بست قانونی مواجه می‌شود نه پارلمان؛ به‌همین دلیل حکومت باید به آرای مردم و همه‌پرسی مراجعه کند و موضوع اصلاحات انتخاباتی را با جامعه مدنی، احزاب سیاسی و شهروندان مطرح کند و از این طریق با گرفتن صلاحیت از مردم اجراء کند. اصلاحات نظام انتخاباتی، یکی از ماده‌های درشت توافق‌نامه سیاسی ایجاد حکومت وحدت ملی است.

رییس‌جمهور اشرف غنی، با در نظر داشت این توافق‌نامه، در ماه سرطان سال گذشته در جریان رخصتی‌های تابستانی شورای ملی، نخستین فرمان خود در مورد اصلاحات را صادر کرد؛ اما این فرمان از سوی شورای ملی رد شد.

یکی از شرایط نهادها و کشورهای کمک‌کننده به پروسه انتخابات افغانستان، آوردن اصلاحات بنیادی در نهادهای انتخاباتی گفته شده و از سویی هم پژوهش‌ها نشان می‌دهد که در صدی زیادی از شهروندان کشور نیز در نبود اصلاحات بار دیگر پای صندوق‌های رأی نخواهند رفت.